1815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 18 LIMBI

germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză / daneză
norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă / ucraineană / polonă / arabă

Nr. IV/17 Editura în Frankfurt/Main Septemvrie 1943. Ediţia I-a

P122741

CUPRINSUL: 1. Despre fiinţa iudaismului. — 2. Vizionar, profet şi luptător. — 3. Un veac dela înfiinţarea ordinului iudaic B'nai B'rith. — 4. Un avertisment al lui Ion Heliade Rădulescu. 5. Ştiri de pretutindeni.

Despre fiinţa iudaismului

de Georg Bertram, Profesor de Teologie la Universitatea din Giessen

Acest articol al profesorului de Teologie D. Georg Bertram dela Universitatea din Giessen constitue o preţioasă contribuţie a cercurilor ştiinţifice la cercetarea problemei jidoveşti. Nu ne îndoim că punctul de vedere al profesorului Bertram va fi în măsură să prilejuiască în cercurile ştiinţifice noi contribuţii la studiul problemei jidoveşti.

Lupta împotriva iudaismului a devenit cu trecerea timpului o problemă de interes european. Nu e prea îndepărtată ziua în care popoarele lumii îşi vor da seama că Iuda e duşmanul lor adevărat. De fapt lupta împotriva iudaismului n'are nimic inedit. **Popoarele s'au apărat împotriva parasitismului iudaic dintr'o aversiune spontană şi firească, şi anume de când există iudaismul.** Mereu iarăşi apărea conştiinţa marei importanţe a acestei lupte; dar această conştiinţă intra mereu într'o eclipsă totală, şi abia izgonit şi nimicit în aparenţă, iudaismul apărea din nou în viaţa popoarelor şi ajungea iarăşi să exercite o influenţă care nu stătea în nici un raport cu numărul său mic şi cu realizările sale pe teren cultural. In Germania s'a ridicat însuşi Martin Luther cu cea mai mare asprime împotriva iudaismului. Dar glasul său a fost dat uitării, ca de altmintrelea şi expunerile principiale ale celor mai de seamă filosofi idealişti: Kant şi Schleiermacher, Fichte şi Hegel. Oricât de clar recunoscuseră ei nocivitatea şi primejdia iudaismului, totuşi nici ei şi nici timpul lor n'a fost în măsură să se desbare de parasitismul iudaic şi să elibereze viaţa publică, în care tocmai începuseră să intre, de influenţa iudaismului. Dimpotrivă, în cursul secolului al 19-lea, iudaismul a izbutit să se infiltreze şi mai adânc în viaţa culturală şi spirituală a Germaniei şi a Europei şi s'o descompue. Jidovii au acaparat înainte de toate presa şi tipăriturile. Timp de decenii întregi cărţile despre iudaism nu se puteau impune decât dacă erau scrise de filosofi sau de oameni de ştiinţă care ignorau importanţa problemei jidoveşti sau care înţelegeau să se conformeze comandamentelor iudaice. Dar lupta împotriva iudaismului nu poate fi purtată, fără o prealabilă cunoaştere aprofundată şi clară a fiinţei sale.

Ce este iudaismul? Este el un popor, o rasă sau o religie?

Iudaismul **nu e un popor**, deoarece îi lipsesc toate caracteristicele unei naţionalităţi sănătoase.

Mai întâi **nu are o limbă proprie.** La origine Iudeii vorbeau limba aramaică, care e limba comună a

BIBLIOTECA ... Universitară

întregului Orient apropiat. Pe timpul epocii greco-romane Jidovii mediteranieni s'au folosit timp de jumătate de mileniu de limba grecească şi au transmis până şi Vechiul Testament în limba grecească.

Limba ebraică a fost limba poporului lui Israel şi a fost dată uitarii odată cu acest popor în aşanumita prinsoare babiloneană. Iudaismul a continuat apoi să se folosească de limba ebraică, dar numai la serviciile divine şi e folosită până'n ziua de azi aproape numai la asemenea ocazii şi în studiile teologice ale rabinilor. Abia în timpuri recente s'a făcut de către mişcarea sionistă încercarea de a generaliza folosirea limbii ebraice şi a o introduce ca limbă a întregului popor iudeu. După ce în anul 1917 li s'a promis Jidovilor, prin declaraţia Balfour, Palestina şi după ce autorităţile engleze mandatare au introdus acolo, alături de limbile engleză şi arabă, şi ebraica ca limbă oficială, a început şi iudaismul să se preocupe de răspândirea limbei ebraice în toate domeniile. Dar nu e lucru uşor să transformi o limbă moartă, care a fost folosită timp de 2000 de ani aproape numai la oficierea serviciilor divine, într'un instrument al vieţii moderne. Astfel ebraica e sortită a fi supusă, atât în ce priveşte vocabularul cât şi formarea noţiunilor, multiplelor influenţe linguistice ale popoarelor băştinaşe şi de aceea nu va putea deveni niciodată o limbă proprie.

Jargonul jiddiş (germana iudaică) nu poate fi socotit drept o limbă proprie, căci el nu e decât o germană schimonosită de Jidovi. In scris se folosesc de obiceiu litere ebraice, dar uneori şi cele latine, iar ortografia e influenţată de fonologia poloneză. Jargonul jiddiş e de fapt un dialect german din părţile de sud-vest ale Germaniei, pe care Jidovii şi l-au însuşit încă în evul mediu şi apoi l-au luat cu sine după izgonirea lor din acele regiuni. Jidovii n'au fost însă în stare să-l desvolte mai departe, ci doar l-au schimonosit şi împestriţat cu împrumuturi din limba ebraică, polonă şi altele. Acest jargon a devenit astfel limba maternă a circa 3,5 milioane de Jidovi şi s'a răspândit odată cu cei ce-l foloseau asupra întregii lumi, şi e înţeles, cu excepţia Jidovilor spanioli, de toţi ceilalţi Iudei. Dela începutul evului mediu Jidovii vorbesc limba popoarelor băştinaşe, pe care şi-o însuşesc imediat după imigrare şi o schimonosesc, transformând-o într'un jargon jidovesc, cum au făcut cu limba germană în jargonul jiddiş sau cu cea spaniolă în jargonul spaniol.

Jidovii n'au o cultură proprie. Palestina, ţara pe care au stăpânit-o un timp şi care e o punte de trecere dintre Asia şi Africa, n'a avut niciodată o cultură proprie. In antichitate a stat, când sub influenţa Egiptului, când sub cea a ţării cu două fluvii (Babilon). Jidovii n'au izbutit să realizeze nici în Palestina şi nici în altă parte creaţiuni de ordin cultural. Ei au reuşit cel mult — după cum au făcut-o şi cu Vechiul Testament — să transmită şi altora creaţiuni străine. Nu există artă, pictură, sculptură, muzică sau arhitectură care să poarte caractere proprii jidoveşti. Toate realizările jidoveşti din aceste domenii, oricât de talentate vor fi fost ele, nu sunt expresia unei aptitudini creatoare proprii, ci doar rezultatul deosebitei îndemânări pe care o au Jidovii de a se adapta şi de a imita creaţiuni străine, fapt care nu odată i-a încântat şi pe Germani. Dar tocmai într'aceasta rezidă primejdia influenţei iudaice. Căci spiritul iudaic caută să se adapteze aparent cât mai mult la fiinţa lăuntrică a popoarelor băştinaşe, pentru a apare apoi iarăşi la suprafaţă camuflat sub masca poporului băştinaş. In felul acesta iudaismul e în situaţia de a-l putea înstrăina pe un popor de propria sa fiinţă lăuntrică.

Iudaismul n'are patrie. Işi trage originea din ţara cu două fluvii (Babilon) şi numai cu ajutorul Perşilor a putut răsbate până la Ierusalim şi'n Iudea. Iudaismul nu se răspândise niciodată asupra întregului pământ palestinian. Samaria n'a fost niciodată colonizată de Jidovi, iar Galilea, regiunea cea mai de nord a ţării, a fost robită de către Iudei abia 100 de ani î. H.

Insuşi Jerusalimul n'a fost decât circa ½ de secol o cetate iudaică. Aşa numita „diaspora" iudaică nu e rezultatul cuceririi şi dărămării Ierusalimului în anul 70 d. H. de către Romani, căci Jidovii se răspândiseră în mare parte chiar dela începutul fiinţării lor asupra tuturor ţărilor mediteraniene, ba până şi mult dincolo de ele, aşa încât la începutul erei noi nu exista nici o ţară cunoscută în care să nu se fi încuibat câţiva Jidovi care se străduiră apoi, la rândul lor, să favorizeze cât mai mult răspândirea consângenilor lor.

Iudaismul nu e o rasă ca celelalte rase. Iudaismul nu s'a desvoltat în mod firesc, având la bază o anumită structură rasială şi urmând o anumită evoluţie istorică, în atingeri şi conflicte cu alte popoare, ci el reprezintă o alcătuire artificială care s'a format sub constrângerea unei legi religioase. Aceasta voia să excludă cu desăvârşire orice influenţă a zeităţilor străine şi oprea astfel orice amestec şi orice legături cu alte popoare. Cu deosebire când, odată cu biruinţa creştinismului, iudaismul s'a izolat el însuşi în ghetouri pentru a nu suferi nici o influenţă străină, atunci s'a închegat într'o structură rasială artificială şi a devenit un popor tot atât de artificial. Iudaismul e un conglomerat de tot felul de rase. Rasa mongolă şi cea neagră e puternic reprezentată în acest conglomerat, în care se pot însă constata şi influenţe de ale raselor europene, atât a celor răsăritene şi apusene, cât şi a celei nordice. Totuşi predominante în iudaism sunt caracterele duor rase, şi anume ale rasei Asiei inferioare şi ale celei orientale. Acest substrat rasial al iudaismului constitue în acelaşi timp şi o explicaţie a lipsei de caractere rasiale proprii. Caracterele rasiale pe care le prezintă iudaismul aparţin de fapt raselor din care s'a alcătuit, şi anume: la Jidovii orientali — aşadară şi la cei din Germania (şi'n cea mai mare parte şi la cei din Romănia) — rasei Asiei inferioare. Sub raportul spiritual Jidovul se caracterizează clar prin raţionalismul şi materialismul său. Aceste însuşiri pe care le-a desvoltat la maximum, se explică prin faptul că Jidovul care a fost scos, printr'o lege religioasă, în mod artificial, din toată ambianţa firească a vieţii, caută să înlocuiască prin funcţiunea raţiunii lipsa legăturilor sale cu pământul. **Astfel însuşirea sa de căpetenie şi inclinaţia sa cea mai de seamă o găsim în descompunerea raţionalistă a întregului complex de viaţă.** Neavând rădăcini în pământul pe care trăieşte şi fiind pe lângă aceasta o apariţie nefirească în viaţa omenirii, iudaismul a devenit o gravă primejdie pentru popoarele băştinaşe, deoarece susţine tendinţele artificiale ale vieţii moderne şi e cel mai pasionat propagator al raţionalismului şi materialismului.

Iudaismul nu e aşadară un popor, pentrucă n'are o limbă proprie, n'are o cultură şi o patrie proprie şi nici nu reprezintă o structură rasială proprie şi unitară. Dar iudaismul **nu e nici o religie.** Religia presupune veneraţie de bună voie a unui sfânt, potrivit unei credinţe. Iudaismul însă a abuzat de tradiţiile religioase, de istoria şi legile unui popor dispărut, şi anume a poporului lui Israel, pentru a-şi întemeia pe ele dominaţia mondială. E vorba aici de o socoteală pe care o are cu Dumnezeul său pe baza legământului încheiat. Dominaţia mondială trebuie să fie răsplata lui Dumnezeu pentru împlinirea poruncilor sale care sunt: urmarea legilor Vechiului Testament, împlinirea în cursul întregii vieţi a serviciilor divine ordonate şi săvârşirea aşa numitelor fapte de dragoste pentru aproapele. Lege, serviciul divin şi fapte de dragoste pentru aproapele sunt cele trei coloane ale iudaismului. Ele însă îi servesc tot atât de puţin lui Dumnezeu, ca şi aproapelui, ci le procură Jidovilor merite pentru socoteala finală cu Dumnezeul lor contractual. Jidovul se făleşte totdeauna cu prestaţiunile sale. Până şi faptele ce le face pentru binele aproapelui nu rezultă dintr'un sentiment de dragoste umană pe care l-ar nutri faţă de cel slab şi nevoiaş, ci din raţiune. El însuşi mărturiseşte că asemenea fapte sunt menite să-i aducă iudaismului respect, renume şi recunoştinţă în faţa lumii întregi. Aici aflăm şi cheia pentru deslegarea problemei Jidovului „cum se cade". Faptele sale de binefacere Jidovul nu le-a săvârşit dintr'un sentiment de firească dragoste umană, nici dintr'o vanitate personală cum ar fi obţinerea titlului de „consilier comercial", ci le-a săvârşit pentru a urma metoda practicată de propaganda iudaică timp de 2000 de ani şi menită să-i aducă dominaţia mondială.

Dominaţia mondială e ţinta finală şi suprema aspiraţie a iudaismului. O minune a Dumnezeului lor contractual ar urma să-i aducă la această dominaţie. Intre timp însă Jidovii lucrează ei înşişi cu toată intensitatea, fără întrerupere şi după un plan bine gândit, la subjugarea popoarelor băştinaşe. Şi nu „Protocoalele Înţelepţilor Sionului" au fost acelea care ne-au destăinuit pentru prima oară aceste planuri, ci Jidovul Philo din Alexandria[1]) care şi-a desvoltat activitatea în primul secol d. H., a urmărit de acum aceste planuri, chiar dacă a izbutit să le mascheze cu atâta dibăcie, încât a fost socotit până'n secolul al 20-lea ca un filosof al religiei, de structură occidentală. Dar deşi Jidovii au izbutit să-şi mascheze cu atâta iscusinţă intenţiile lor, totuşi istoria ne arată **că ei au căutat să introducă pretutindeni mereu şi mereu dominaţia banului.** Astfel ei s'au străduit să momească popoarele băştinaşe pe panta venerării banului şi a aurului, să răspândească o concepţie materialistă, duşmană tuturor idealurilor — sau şi combaterea oricărei concepţii — şi să susţină triumful materiei asupra spiritului. După propriile lor mărturisiri, în fruntea aspiraţiilor lor „religioase" se află speranţa că ei vor deveni banchierii întregii lumi şi vor trăi ca rentieri din munca celorlalte popoare. Aspiraţia „evlavioasă" a iudaismului e aşadară subjugarea economică a popoarelor.

In genere Jidovii nu năzuesc să cucerească direct puterea politică, ci de obiceiu ei caută s'o exercite în mod indirect. **E de sine înţeles că puterea aurului joacă un mare rol în influenţa pe care o exercită ei asupra guvernelor.** Apoi ei nu se dau înapoi dela nici un mijloc care, după împrejurări, ar putea să-i apropie de ţel. Ei văd în iudaism organismul menit să-i dea o ordine raţională lumii întregi sau îl prezintă ca pe o religie care luminează trecutul, prezentul şi viitorul omenirii. Spiritul lor e un amestec de speculaţii raţionaliste şi superstiţii de tot felul. Ei caută să devie indispensabili sau chiar simpatici prin întinsele lor legături şi inepuisabilele lor resurse sau devin ameninţători prin puterea şi propaganda lor. De fapt propaganda iudaismului a constituit dela început o gravă primejdie pentru popoarele occidentale. Cu mijloace de acestea Jidovii au izbutit să domine îndirect viaţa politică, încă depe timpul când împăraţii romani au căzut sub influenţa lor şi până'n ziua de azi, în care popoarele „democratice" sunt cu totul supuse acestei influenţe.

Pe lângă toate acestea Jidovii se mai folosesc de mijloace de ordin „spiritual", capabile să-i apropie de epoca dominaţiei mondiale. Fireşte însă ca nici aici nu poate fi vorba de vreo prestaţiune spirituală proprie. Nici măcar religia iudaică nu este un produs al iudaismului. Vechiul Testament are la bază tradiţiile poporului lui Israel. Sub influenţa religiei persane a lui Zaratustra — aşadară arice — religia iudaică a devenit apoi un mijloc cu ajutorul căruia iudaismul a izbutit să cucerească aproape toată lumea. In epoca elenistică-romană. Fără concursul acestor puteri de origine occidentală, iudaismului nu i-ar fi succes să pătrundă atât de adânc în lumea occidentală. Specific iudaismului îi este numai interpretarea şi exploatarea tradiţiilor religioase, aşa cum au făcut-o cărturarii săi în Mişna şi Talmud, care-s monumente

[1]) Vezi Georg Bertram: „Philo und die jüdische Propaganda in der antiken Welt" („Philo şi propaganda iudaică în lumea antică"), publicat în rapoartele şedinţelor primului congres al Institutului pentru cercetarea influenţei jidoveşti asupra vieţii bisericeşti germane: „Christentum und Judentum" („Creştinismul şi iudaismul"), editat de Walter Grundmann în 1940 şi volumele următoare din 1942 şi 1943, ca şi caietul suplimentar publicat de Euler şi Grundmann „Das religiöse Gesicht des Judentums" („Aspectul religios al iudaismului"), 1942.

Acest război mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

de perverse speculaţii raţionaliste, nedrepte şi'n contrazicere cu orice sensibilitate şi gândire sănătoasă. In acest haos de scrieri semi-teologice şi semi-juridice îşi cultivă Jidovii gândirea lor decadentă şi astfel se formează acea putere nefastă menită să clatine încrederea popoarelor în puterile lor proprii şi'n bunurile lor cele mai de preţ, ca să devină astfel cu atâta mai uşor o pradă a Jidovilor hrăpăreţi. In felul acesta au fost tărîte şi înecate în noroiu cele mai nobile producţiuni ale spiritului occidental. Aşa, bunăoară, socialismul e un produs curat al spiritului german prin valoarea pe care o acordă muncii şi muncitorului. Dela Friedrich cel Mare, Bismarck şi până la Adolf Hitler, socialismul a fost întotdeauna tăria statului prusac şi a Reichului. Marx însă şi Lassalle l-au transformat în antipodul său şi l-au deformat până la nerecunoaştere. Ei au propagat disprețul muncii, lupta de clasă şi ura eforturilor culturale şi înainte de toate puterea banului care i-a dat iudaismului, în luptele dintre partide, mijloacele necesare pentru a ajunge la putere şi l-a apropiat de biruinţa definitivă.

Toate acestea se petrec sub pretextul că Iudeii sunt poporul ales de Dumnezeu şi că în consecinţă ei ar fi destinaţi de a ajunge la dominaţia mondială. E adevărat că năzuinţa de a ajunge la dominaţia mondială o au şi alte popoare. Această năzuinţă e însă la acestea o expresie firească a puterii lor. Astfel, în antichitate, Imperiul Roman năzuia să-şi întindă dominaţia asupra întregii lumi. Năzuinţi asemănătoare au nutrit apoi şi Reichul German în evul mediu şi'n acelaşi timp Imperiul Bizantin în răsărit. Au urmat apoi Spania şi Portugalia în epoca descoperirilor, Franţa lui Ludovic al 14-lea şi a lui Napolean 1-lea şi Anglia de azi. Dar şi ţări mai mici, ca bunăoară Bulgaria evului mediu, îşi însuşiseră vechiul ideal al Imperiului Roman. Numeroase au fost luptele şi războaele care au fost purtate pentru cucerirea lumii. Şi actualul război se poartă tot pentru dobândirea supremaţiei mondiale.

Anglia va pierde această supremaţie, Germania va eşi biruitoare şi din nou se va aşterne pacea între revali. **O singură luptă nu va înceta: nu** va înceta **lupta împotriva lui Iuda, duşmanul de totdeauna al omenirii.** Arma sa cea mai primejdioasă e camuflajul. După cum am văzut, iudaismul nu e nici popor, nici rasă, nici religie. Sub masca acestor înalte valori umane se ascunde o aprigă năzuinţă spre putere şi o neînfrânată tendinţă de dominaţie mondială. Iudaismul se pricepe de minune să sfarme unitatea unui popor sau puterea unei religii. De aceea în lupta împotriva lui e nevoie de noţiuni clare şi bine precizate şi de o aprigă voinţă. **Lupta împotriva iudaismului nu trebuie purtată numai acolo unde ne lovim de prezenţa Jidovilor, ci şi pretutindeni unde o raţiune meschină sau un egoism strâmt dau uitării bunurile veşnice ale poporului şi ale patriei şi le trădează pentru neînsemnate avantaje momentane.** Ori unde se înstăpâneşte materialismul şi raţionalismul, acolo se întinde şi puterea Jidovului rătăcitor cu spiritul său disolvant şi cu tendinţa sa de acaparare. Dar noi cunoaştem prea bine deşărtăciunea şi nulitatea spiritului iudaic, neputinţa-sa de a concepe un gând nobil, fără a-l coborî şi murdări imediat cu socoteli oportuniste, ca să nu ne opunem tuturor acţiunilor disolvante care premerg şi pregătesc calea dominaţiei sale mondiale.

Unde izbutim să înfrângem puterea banului şi să înstăpânim valoarea muncii, acolo zdrobim şi puterea lui Iuda. Lucrul acesta s'a înfăptuit în primul rând în Germania. Lupta ce o purtăm astăzi va îndepărta de Germania şi de întregul continent european stăpânirea Jidovilor şi a banului. Dar victoria noastră le va deschide ochii şi altor popoare şi anume nu numai în Europa, ci şi pretutindeni unde popoarele au ajuns să se închine lui Mammon şi să nu se mai opună tendinţelor iudaice de dominaţie. Astfel biruinţa poporului german şi a celor aliaţi cu el va elibera în sfârşit lumea de iudaism.

(Serviciul Mondial)

Vizionar, profet şi luptător

Cu prilejul comemorării a 10 ani dela moartea lui Theodor Fritsch

Când acum 10 ani, la 8 Septemvrie 1933, Theodor Fritsch închidea ochii pentru totdeauna, după 81 de ani închinaţi în cea mai mare parte unei munci intense, el putea să privească cu o deosebită satisfacţie la pregătirile care erau în curs în vederea înfăptuirii unor idei pentru biruinţa cărora a luptat şi a suferit timp de mai bine de o jumătate de secol, în împrejurări care păreau a fi cu totul potrivnice unor asemenea idei. Nu este aceasta una dintre cele mai profunde satisfacţii de care poate avea parte omul? Din primele zile dela cucerirea puterii, naţional-socialismul s'a preocupat cu toată seriozitatea şi hotărîrea de rezolvarea problemei jidoveşti: a luat măsuri eficace împotriva magazinelor şi bazarelor jidoveşti; a pus capăt speculei pe care o practicau medicii şi avocaţii jidovi; a eliminat prin legea pentru restabilirea tagmei funcţionarilor de profesie influenţa iudeo-marxistă din rândurile funcţionărimii germane; a înfăptuit o temeinică epuraţie în domeniul scrisului, al artelor plastice, etc.

Fritsch ştia prea bine că acestor măsuri, care au fost luate încă în cursul vieţii sale, le vor urma altele, într'o succesiune neîndurată şi necesară. Acest marş în spre o epocă nouă era luminat de cuvintele profetice pe care acest credincios Eckehard al poporului german le-a pus ca un ceterum censeo în fruntea fiecărui număr al colecţiei sale Hammer: **însănătoşarea popoarelor** prin eliminarea otravei iudaice. El ştiut cu adevărat că viitorul va justifica munca săvârşită timp de o viaţă întreagă.

Viitorul i-a dat dreptate. Ideile susţinute şi răspândite de Fritsch — pe vremuri neînţelese de marea masă a celora care se închinau idolilor democraţiei şi ai frazelor liberale — au devenit astăzi un bun comun al tuturor celor capabili de a judeca şi de a acţiona cu hotărîre. Dar cu câtă tenacitate a trebuit să urmărească Fritsch ideile sale, pentru a răspândi adevărul într'o lume care se arăta atât de refractară acestuia. Se cuvine deci să accentuăm cu tot dinadinsul eroismul tăcut cu care a luptat un bărbat ca Fritsch şi să-l dăm ca exemplu pentru viitorime — chiar dacă Fritsch însuşi, ca şi maestrul său Lagarde, voia să fie dat uitării, odată ce ideile propagate de el se vor fi înfăptuit.

Trei au fost motivele care l-au făcut pe Fritsch să adopte o atitudine antiiudaică şi care au fost hotărîtoare pentru soarta întregii sale vieţi: în primul rând originea sa dintr'o veche familie ţărănească din Germania de mijloc, legată timp de generaţii întregi de pământul patriei, fapt care l-a făcut să ia instinctiv o atitudine de neîncredere faţă de viaţa nomadă şi lipsită de orice legături cu o patrie, pe care o duceau Jidovii; într'al doilea rând experienţa pe care a făcut-o în timpul studiilor sale şi a vieţii pe care a petrecut-o cu acel prilej la Berlin, timp în care s'a putut convinge de fragilitatea relaţiilor sale personale cu studenţii jidovi; şi'ntr'al treilea rând lectura scrierii lui Wilhelm Marr „Der Sieg des Judentums über das Germanentum" („Biruinţa iudaismului asupra germanismului"), lectură care a avut efectul unei scântei care l-a luminat dintr'odată şi i-a confirmat cu claritate o serie întreagă de bănuieli.

Când zece ani după întemeierea celui de al doilea Reich, a pornit Fritsch cu publicaţia sa „Leuchtkugeln" („Rachete luminoase") lupta împotriva iudaismului, aşa numita mişcare antisemită se găsea pe atunci, din lipsa unei conduceri ferme şi competente, în plină disoluţie. Fritsch nu s'a gândit niciodată la persoana sa, ci doar la problema în sine. El a servit-o cu mijlocele pe care le-a socotit eficace, mai întâi prin publicarea acelor „Brennende Fragen" („Probleme de mare actualitate"), 1885 ş. u., foi volante în câte 8 pagini, în care tratase problema aproape inepuisabilă a deosebirilor radicale dintre ne-Jidovi şi Jidovi, căutând s'o reducă la cauzele ei ultime; apoi şi prin „Antisemitische Korrespondenz" („Corespondenţă antisemită"), 1885 ş. u., o publicaţie menită să netezească asperităţile şi să creeze o platformă de înţelegere în cadrul mişcării antiiudaice. E adevărat că această intenţie n'a putut fi înfăptuită, în schimb i-a succesul lui Fritsch să câştige pentru lupta începută o serie întreagă de colaboratori, aşa încât revista sa „Deutsch soziale Blätter" („Foi sociale germane"), prin care s'a străduit să apropie toate componentele vieţii sociale şi naţionale ale poporului său, a luat în curând un mare avânt, tocmai graţie colaboratorilor ce şi i-a câştigat. Iudaismul angajase pe atunci un avocat cu misiunea de a urmări cu atenţie toate publicaţiile lui Fritsch, reviste, cărţi, broşuri şi înainte de toate foile sale volante, care produceau o puternică impresie — şi de a vedea cum ar putea fi atacate în faţa instanţelor judecătoreşti. Acest duşman al iudaismului, cu atâta mai primejdios cu cât lucrările sale se bazau pe un autentic material documentar, trebuia scos cu orice preţ din luptă.

Timp de ani de zile a fost hărţuit mereu prin numeroase confiscări, audieri, procese, condamnări la pedepse băneşti şi la închisoare; toate acestea îi răpeau puterea de muncă şi timpul, într'o măsură din ce în ce mai mare, izbutind astfel să-l sustragă prea adesea dela împlinirea muncii sale creatoare. Dacă nu ne-am gândi decât la lucrarea sa „Zwei Grundübel — Bodenwucher und Börse" din 1894 şi încă ne-am convinge de importanţa şi de fertilitatea ideilor ce-l preocupau şi cărora le trebuia doar un impuls mai viu şi o mişcare hotărîtă să scuture jugul străin, pentru a le putea folosi în întregime pentru binele poporului. De aceea şi ocupă scriitorul Fritsch în istoria acestei lupte locul unui făuritor de arme şi a unui educator al poporului.

După un deceniu de luptă neîntreruptă împotriva iudaismului, Fritsch a fost nevoit, în interesul păstrării puterii sale de muncă pentru cauza naţională, să se retragă din primele linii ale luptei politice; el a cedat editura şi revista sa unor colaboratori preţioşi. Iudaismul era în delir. Credea să obţinuse o mare biruinţă şi că-l scosese pe Fritsch din luptă. Dar cât de rău l-a cunoscut pe „învinsul", care, în loc să arunce armele, organiza pe tăcute şi cu răbdare o nouă şi cu mult mai cuprinzătoare ofensivă împotriva iudaismului. La finea anului 1901 pregătirile sale au fost de acum atât de avansate, încât a fost în măsură să scoată primul număr din colecţia sa „Hammer". Nu încape nici o îndoială că noua publicaţie era menită pentru lupta împotriva iudaismului; pentru a înlesni însă pătrunderea ei în masele largi ale poporului, editorul nu s'a preocupat în primii ani decât şi cel puţin în primul rând cu probleme generale de ordin naţional. Dar chiar şi echipa sa de colaboratori încercaţi de acum cu unul sau două decenii mai înainte (Ottomar Beta, Willibald Hentschel, Ludwig Schemann, şi Adolf Wahrmund) constituia o dovadă clară că drumul bătătorit n'a fost părăsit. Importanţa revistei „Hammer" constă tocmai în faptul că fiind singura revistă naţionalistă, a devenit organul tradiţional al luptătorilor împotriva iudaismului.

Acţiunea exercitată de revista „Hammer" se poate clasifica în mod firesc în trei faze: prima fază e cea de până la izbucnirea războiului mondial, caracterizată prin lupta împotriva „Wilhelminismului", al cărui optimism superficial ignora adevăratele primejdii ale situaţiei politice şi biologice în care se afla poporul german; a doua fază e cea din timpul războiului mondial, în care — cu toate dificultăţile inerente unor vremuri de război — „Hammer" s'a străduit să descopere şi să înfiereze afacerile necurate pe care le făceau Jidovii cu specula, vânzarea pe sub mână, scutirea de serviciul militar şi cu deosebire să arate rolul nefast al societăţilor economice şi comerciale înfiinţate pe vremea regimului lui Rathenau; în sfârşit a treia fază, cea a anilor de după războiu (Systemzeit), în care revista „Hammer" urmărea să organizeze şi să întărească rezistenţa împotriva alunecării neîncetate a poporului german pe panta democraţiei în mocirla completei iudaizări.

Munca ce avea s'o săvârşească Fritsch era extrem de grea şi de multilaterală. Ea nu se limita la redactarea revistei „Hammer", ci o depăşea cu mult. Cu ediţiile sale speciale pe care le răspândea anual în sute de mii ba uneori şi în milioane de exemplare, Fritsch era aproape singurul care se ocupa în aşa proporţii cu lămurirea opiniei publice. Mult timp îi răpea şi corespondenţa ce o purta în interesul coordonării

luptei, cu o mulţime de bărbaţi, care luptau fiecare pe cont propriu împotriva iudaismului. La aceasta se mai adăoga şi străduinţa Jidovilor de a-l reduce la tăcere pe acest demn apărător al sufletului german, străduinţă care nu odată l-a adus pe Fritsch în faţa justiţiei, ale cărei sentinţe erau de natură să revolte orice conştiinţă sănătoasă şi cinstită. De trei ori a dus Fritsch adevărate campanii împotriva iudaismului, care deşi s'au terminat cu condamnarea sa formală ele au fost totuşi în măsură să-i aducă cel puţin satisfacţia că indignarea pe care au provocat-o condamnările nedrepte în rândurile indiferenţilor, a contribuit la sporirea aderenţilor şi colaboratorilor săi. In anii de dinaintea războiului mondial lupta s'a dat în jurul lui Iahve, a falsei zeităţi iudaice. Incă de prin 1880 susţinea Fritsch că acest idol al Vechiului Testament, care în setea sa de sânge şi animat de un aprig spirit de răzbunare îi oferă poporului său celui ales spre distrugere toate popoarele lumii, nu e decât întruparea şi expresia fidelă a urei pe care o nutreşte poporul iudeu faţă de celelalte popoare ale lumii, potrivit cu cuvintele lui Goethe: „Cum e omul, aşa e şi Dumnezeul său."

De două ori a înfundat Fritsch — sub acuzarea de a fi defăimat pe Dumnezeu! — câte o săptămână închisoarea. Prima oară, când a afirmat că Iahve nu e decât patronul unei bande de criminali, şi a doua oară, când a arătat că Iahve e întruparea răutăţii şi a minciunii. Şi lucrarea sa „Der falsche Gott" în care a desbătut această problemă în amănunte, a stârnit discuţii agitate şi contradictorii, care însă au amuţit apoi în criza gravă care s'a abătut asupra poporului în timpul primului război mondial.

Incă în timpul războiului mondial din 1914/1918 s'a încumetat Fritsch să-l înfiereze pe directorul economic de pe atunci, pe Jidovul Walter Rathenau, cu cuvintele de „cioclu plutocrat al Reichului". Necrologul pe care l-a publicat la moartea acestuia sub titlu de „Die Verzweiflungstat eines verzweifelten Volkes" („Gestul de desperare a unui popor desperat") i-a adus lui Fritsch o dare în judecată şi o condamnare de patru luni, timp în care a fost suspendată şi revista „Hammer".

Câţiva ani mai târziu, şi anume în 1924, Fritsch a pornit lupta împotriva anonimei puteri a capitalului internaţional. Ca exponent al acestuia îl socotea pe proprietarul casei bancare Max M. Warburg şi Comp. din Hamburg. Max Warburg care era înrudit prin fraţii săi Paul şi Felix cu Jidovii New Yorkezi Kuhn, Loeb şi Comp. „Germanul" Warburg a izbutit, graţie intenselor sale relaţii internaţionale şi mai ales graţie împrejurărilor excepţionale din timpul şi după războiul mondial, să ajungă numai în câţiva ani la una dintre cele mai mari averi din Germania. Relatările lui Fritsch au arătat — pentru a ne ocupa numai de chestiunea cea mai de seamă — că cei doi fraţi Max şi Paul au funcţionat ca experţi la tratativele din Versailles, şi anume primul pentru Germania iar al doilea pentru USA, ceea ce explică înţelegerea rapidă la care au ajuns ca Germania să plătească circa 100 de miliarde de mărci aur drept despăgubire de război. Relatările lui Fritsch mai arătau că Warburg a fost acela care a oprit publicarea datelor statistice privitoare la recenzământul Jidovilor care s'a făcut în timpul războiului în Germania, cu ameninţarea că în caz că s'ar publica acele date, băncile jidoveşti nu vor participa la împrumutul de război, şi că Fritz Warburg a zădărnicit iniţiativa de pace pe care o luase guvernul ţarist în vara anului 1916 printr'un emisar de al său din Stockholm. Materialul pe care l-a publicat în lucrările sale „Mein Streit mit dem Hause Warburg" şi „Die Sünden der Großfinanz" („Conflictul meu cu casa Warburg" şi „Păcatele Marei Finanţe") constitue o dovadă hotărîtoare a acuzaţiei pe care o aducea capitalismului mondial iudaic de a fi un instrument pentru exploatarea popoarelor. Totuşi cea de a treia instanţă judecătorească l-a condamnat pentru ofensă la patru luni închisoare!

Dar nici una dintre aceste condamnări şi desiluzii, de care a avut parte, n'au fost în măsură să slăbească credinţa acestui bărbat, de o mare vigoare trupească şi sufletească, în poporul său şi'n victoria finală a cauzei celei drepte pentru care lupta cu atâta înverşunare. Jertfele care le aducea în această luptă le socotea un lucru de sine înţeles. Caracterul său sincer şi clar îl făcea să nu pretindă dela alţii ceea ce nu era în stare să presteze şi să suporte el însuşi, iar instinctul său sănătos şi incoruptibil îl învăţa să judece şi să valorifice toate manifestările vieţii numai în raport cu folosul sau paguba pe care le aducea poporului său. Iată dece aceste calităţi ale sale pot servi drept exemplu pentru viitorime. De aceea şi avem datoria de a-l păstra intact şi viu în memoria noastră. Căci Theodor Fritsch e unul dintre precursorii naţional-socialismului, care alături de Paul de Lagarde şi Houston Stewart Chamberlain pe de o parte şi Georg cav. de Schönerer pe de alta, au contribuit cu toţii la zidirea măreţei concepţii de azi despre lume şi viaţă — un vizionar care a prevăzut, printr'o intuiţie genială, transformarea politică şi spirituală care avea să se înfăptuiască în zilele noastre sub conducerea Marelui Führer. (Serviciul Mondial)

Un veac dela înfiinţarea ordinului iudaic B'nai B'rith

In anul acesta se împlinesc 100 de ani dela înfiinţarea organizaţiei mondiale iudaice „United Order B'nai B'rith" (U. O. B. B.). Care este însemnătatea ei? Care sunt ţelurile ce le urmăreşte? Potrivit versiunii iudaice, B'nai B'rith este un ordin al bărbaţilor iudei, al cărui scop este de a-i uni pe Jidovi în vederea promovării unor înalte scopuri umanitare, „de a întări caracterul spiritual şi moral al consângenilor, de a le imprima principiile curate ale iubirii aproapelui, de a promova ştiinţa şi altele, de a alina nevoile celor săraci şi nevoiaşi, de a-i vizita şi îngriji pe bolnavi, de a da asistenţă celor prigoniţi şi de a le fi de folos în orice împrejurare s'ar afla." Astfel ţelurile ordinului B'nai B'rith corespund întocmai celor ale francmasoneriei. De fapt ţelurile urmărite de aceste organizaţii nu sunt de ordin umanitar, ci în primul rând politic. Scopul acestor organizaţii este: combaterea antiiudaismului, susţinerea ideii democratice, ca şi inscenarea de mişcări revoluţionare şi de războaie, scurt totul ce poate servi la pregătirea instaurării dominaţiei iudaice mondiale. Scopul urmărit e deci cât se poate de real, iar programul afişat are doar menirea să mascheze cu dibăcie intenţiile adevărate ce le urmăreşte ordinul.

Ordinul B'nai B'rith a fost înfiinţat la 13 Octomvrie 1843 de 12 Jidovi imigraţi din Germania la New York. Cu timpul s'au format pretutindeni numeroase filiale. E un fapt bine cunoscut că membrii ordinului B'nai B'rith au pătruns pretutindeni în lojele francmasonice, formând în cadrul acestora celule secrete, pentru a ajunge apoi la poziţii dominante. Astăzi ordinul B'nai B'rith e de fapt organizaţia supremă a iudaismului mondial, în care se întrunesc firele unei vaste reţele de organizaţii răspândite asupra lumii întregi. Ordinul acesta cuprinde astăzi 17 districte care lucrează sub conducerea unuia dintre preşedinţii districtelor, care e aproape totdeauna un mare rabin. „Astfel preşedinţii acestui ordin trec în faţa autorităţii drept reprezentanţi ai unei ‚comunităţi religioase' şi nu sunt niciodată demascaţi în acţiunile lor politice."

Numărul total al membrilor e, potrivit lui „B'nai B'rith Messenger" din 28 Februarie 1941, mai bine de 150 de mii, iar cel al lojelor e de 900.

Prima lojă care a luat fiinţă în afara continentului american, a fost cea din Berlin, înfiinţată la 20 Martie 1882. Nu trebue să vedem în acest fapt o simplă întâmplare, ci un plan bine stabilit: înfiinţarea ordinului B'nai B'rith la Berlin s'a făcut cu scopul de a contrabalansa mişcarea antiiudaică din Germania care era în continuă creştere.

Din acelaşi motiv a fost şi România încadrată în anul 1889 în districtul al 9-lea, iar ramura austriacă a acestui ordin, care a luat fiinţă în acelaşi an, avea menirea să lupte împotriva catolicismului.

La 9 Mai 1911 s'a înfiinţat un nou district în Constantinopol, căruia îi erau subordonate în Bulgaria 6, în Serbia 1, în Egipt 3, în Palestina şi Siria 6 şi'n Turcia 4 loje.

Când antiiudaismul a început să prindă rădăcini tot mai puternice şi'n Polonia, atunci a fost înfiinţat în Cracovia districtul al 13-lea (în anul 1922). In anul 1924 marea lojă a Palestinei a devenit autonomă, iar un an mai târziu s'a înfiinţat şi loja engleză.

La 26 Noemvrie 1939 a fost în fine înfiinţată prima lojă B'nai B'rith în China.

Pe lângă acestea mai fiinţează următoarele loje B'nai B'rith care lucrează sub conducerea directă a centralei din Washington şi îndeplinesc astfel o funcţiune deosebit de importantă şi primejdioasă pentru ţările în care funcţionează: două loje în Elveţia, câte o lojă în Buenos Aires, Panama, Hawai şi Danemarca. Dar şi Parisul cât şi Mühlhausen aveau câte o lojă de acestea.

Din direcţiile în care s'au răspândit lojele B'nai B'rith putem trage concluzia că aceste loje au fost înfiinţate mai întâi în acele ţări în care existau puternice mişcări antiiudaice. Chiar acest singur fapt ne arată că scopul lor n'a fost căutuşi de puţin nepolitic şi că au fost departe de a urmări „scopuri pur filantropice."

Dar nu trebue să pierdem din vedere nici legăturile strânse ale ordinului B'nai B'rith cu celelalte organizaţii iudaice mondiale, cum sunt înainte de toate: „Alliance Israélite Universelle", „American Jewish Committee", „American Jewish Congress", „Jewish Colonization Association", etc.

Dintre întemeitorii ordinului B'nai B'rith îi amintim aici pe Henry Jones (Heinrich Jonas) din Hamburg şi Morton Cohen. Ultimul e străbunicul lui Alfred Morton Cohen, actualul Mare Maestru al ordinului B'nai B'rith, care e una şi aceeaşi persoană cu acel Cohen care a decretat la 5 Ianuarie 1933 boicotul general împotriva Germaniei. Aceasta constitue o dovadă că Jidovii lojelor B'nai B'rith au grijă să-şi desemneze succesorii din propriile lor rânduri*).

Dintre membrii de azi ai ordinului B'nai B'rith îi amintim în primul rând pe următorii:

Dr. Chaim Weizmann, faimosul conducător sionist, marele rabin Dr. J. H. Hertz, Neville Laski, preşedintele lui „Jewish Board of Deputies", Israel Moses Sieff, sionist, preşedintele lui „P. E. P." (Political and Economic Planning), Maurice Abraham Cohen, pe care propaganda lui Roosevelt îl sărbătoreşte ca pe unul dintre cei mai de seamă campioni ai democraţiei din Asia orientală; Henry Morgenthau, ministru de finanţe şi prieten personal al preşedintelui Roosevelt care i-a încredinţat administrarea aurului Statelor Unite; Herbert H. Lehman, fost guvernator al New Yorkului, însărcinat cu misiunea de a conduce organizarea alimentării mondiale, în cazul unei biruinţi iudeo-americane; Felix Frankfurter, unul dintre Jidovii cei mai influenţi ai Americei, care în calitatea sa de judecător la Curtea Supremă ocupă una dintre funcţiunile cele mai înalte în stat şi ale cărui sentimente filocomuniste sunt bine cunoscute; Norman Mayer şi Felix Cohen, secretari ai ministrului de interne Ickes; Fiorello La Guardia, primar general în New York, care a fost învestit de către Roosevelt cu conducerea apărării pământului american şi care e cunoscut prin atitudinea sa antigermană.

Caracteristic pentru legătura dintre diferitele organizaţii iudaice mondiale e faptul că Jidovul Timendorfer a fost în acelaşi timp preşedinte al districtului german al ordinului B'nai B'rith (1898—1924) şi reprezentantul în Germania a „Alianţei universale israelite".

In Anglia profesorul Selig Brodetzky nu e însărcinat numai cu controlul lojelor B'nai B'rith, ci şi cu cel al asociaţiilor: „Jewish Agency" şi „Anglo-Palestine-Club".

Organizaţia din China e subordonată „Comitetului internaţional", al cărui preşedinte e Sir Victor Sassoon. E un fapt bine cunoscut de acum că Sassoonii sunt „Rothschilzii Orientului".

După cum ne arată „American Bulletin" din 14 Iulie 1936, Jidovul Sliosberg a fost Marele Maestru al lojelor B'nai B'rith din Rusia, când a înscenat împreună cu Kerensky revoluţia rusă. Ca pretutindeni aşa şi aici s'a folosit B'nai B'rith de unul dintre oamenii săi de legătură pentru a exercita asupra guvernului antiiudaic ţarist o puternică presiune şi a deslănţui apoi revoluţia.

*) Actualul preşedinte al ordinului B'nai B'rith este Henry Monsky, „Tainicul rege al tuturor francmasonilor din lume".

Față de refuzul guvernului țarist de a permite intrarea în țară a cetățenilor britanici de rit mosaic, ordinul B'nai B'rith a început să se preocupe din 1912 de problema iudaică din Rusia. Iată și ce a declarat Paul Goodman, fostul președinte al lojelor B'nai B'rith din Anglia:

„Atitudinea guvernului rus a fost provocată de Marea Lojă B'nai B'rith din America (care a determinat mai târziu rezilierea tratatului comercial ruso-american) și'n Londra se știa că și guvernul britanic ar putea fi determinat să întreprindă acțiuni de aceeași eficacitate ..."

Jidovul Bratter scrie despre această chestiune în lucrarea sa asupra Americei, că nici un politician și nici un ziar american n'ar fi intervenit pentru stabilirea unor relații amicale cu Rusia, „deoarece o asemenea îndrăsneală ar fi fost înfierată ca o trădare a tuturor idealurilor americane".

Așadară atitudinea antiiudaică a guvernului țarist i-a determinat pe cei dela B'nai B'rith să intervie cu energie în politica Rusiei și chiar să favorizeze căderea acestui regim. Influența ordinului B'nai B'rith asupra politicei și presei americane era încă de pe atunci atât de puternică, încât Americanii nu mai îndrăsneau să spună un cuvânt în favoarea Rusiei antiiudaice!

Același Paul Goodman zice despre poziția internațională a ordinului B'nai B'rith următoarele:

"Această uriașă rețea a mișcării iudaice e strâns închegată într'o corporație a vechei și a noii lumi, care prin idealurile lor comune reprezintă cea mai mare putere a vremii noastre, a cărei menire este promovarea intereselor iudaice în diaspora".

„In Statele Unite Loja reprezintă puterea din spatele președintelui."

Și'n continuare:

„In urma colaborării sale cu „Alianța israelită universală" și cu alte asociații iudaice naționale și internaționale, B'nai B'rith e recunoscută de decenii ca reprezentantă a iudaismului american și se bucură de încrederea și sprijinul guvernului american, pentru a susține în străinătate interesele iudaice."

Pentru a-și exprima solidaritatea cu guvernul Roosevelt, B'nai B'rith îi prezintă președintelui la fiecare ocazie mesaje, în care accentuiază înainte de toate identitatea scopurilor urmărite de Roosevelt și de B'nai B'rith. Așa, bunăoară, e și mesajul Jidovului Horner:

„In calitatea mea de frate al ordinului B'nai B'rith îmi îndeplinesc o plăcută datorie de a sărbători ziua natală și realizarile președintelui Roosevelt. Scopurile pe care le urmarește dânsul sunt și ale ordinului B'nai B'rith."

Pe de altă parte și Roosevelt înțelege să cânte osanele la adresa acestui ordin jidovesc, lăudându-i cu deosebire „operile de binefacere".

Așa cum în epoca de dinaintea primului război mondial B'nai B'rith își îndreptase toată ura și porunirea împotriva Rusiei antiiudaice, așa i-a venit astăzi Germaniei rândul de a fi obiectul aceleiași uri, cu atâta mai mult cu cât, încurajate de exemplul ei, mișcarea antiiudaică e în continuă creștere și'n alte țări. Faptul că cei mai notorii agitatori de război atât din Statele Unite cât și din alte țări sunt membri ai ordinului B'nai B'rith, ne arată că și acest ordin jidovesc n'a scăpat nici un prilej pentru a dezlănțui războiul împotriva Germaniei antiiudaice și a aliaților săi. Și acest țel a și fost atins.

Dar B'nai B'rith înțelege să suprime fără cruțare și cu toate mijloacele orice mișcare antiiudaică în USA. In această direcție lucrează „Anti-Defamation League" („Liga împotriva defaimării"), creată de B'nai B'rith cu menirea de a-i boicota pe Americani și organizațiile lor patriotice, și de a-i urmări pe cetățenii americani de origine etnică germană ca „agenți hitlerişti".

Astfel „Jewish Leader", organul ordinului B'nai B'rith, a dat publicității încă în ziua de 5 Februarie 1935, următoarele puncte programatice:

1. Darea în vileag a asociațiilor secrete;
2. Elaborarea de legi care incadrează antisemitismul printre faptele criminale și-l condamnă ca atare;
3. Zdrobirea agitatorilor periculoși care aținâ lupta dintre rase și produc răscoale;
4. Țintuirea la stâlpul infamiei a firmelor și întreprinderilor care refuză să primească personal jidovesc;
5. Toți candidații la alegerile parlamentare să fie obligați ca, pe baza drepturilor noastre cetățenești, să declare precis care e atitudinea lor politică și să li se ceară să-și însușească principiul egalității raselor și a religiunilor.

Cum însă numai democrația-i oferă Jidovilor posibilitatea de a dezlănțui revoluția mondială bolșevică și de a instaura astfel dominația lor mondială, nu trebuie să-l mai mire pe nimeni străduința pe care o depune B'nai B'rith pentru a sprijini cu toate puterile acest sistem.

John Merrik Church scrie într'o lucrare următoarele rânduri despre primejdia pe care o prezintă B'nai B'rith:

„... Prima sa grijă este menținerea democrației (potrivit unui ordin dat de Lenin, partidul comunist susține acum că democrațiile oferă cel mai bun teren pentru propaganda comunistă al cărei scop este instaurarea dictaturii proletariatului) ..."

Și mai departe același Church continuă în felul următor:

„Cel ce cunoaște bine mișcarea radicală, acela va fi surprins de lauda repetată care i se aduce în articolele sale (în B'nai B'rith Magazine) socialismului și comunismului."

Unul dintre conducătorii ordinului B'nai B'rith a confirmat încă în 1937 existența planurilor de bolșevizare a ordinului acestuia, în următoarele cuvinte: Organizația sa e de părere că partidul comunist are dreptul să propage ideile sale în mod pașnic.

Și drept completare la acestea „B'nai B'rith Messenger" din 29 Septemvrie 1939 a afirmat că organizarea de mâne a lumii o va face B'nai B'rith, desvăluind astfel supremele sale țeluri.

Această destăinuire spune totul. B'nai B'rith, în calitatea sa de organizație supremă a iudaismului mondial, tinde să atingă țelul spre care năzuiește de mult și care este instaurarea dominației mondiale.

(Serviciul Mondial)

Un avertisment al lui Ion Heliade Rădulescu

„Porunca Vremii" care duce de mai bine de un deceniu o aprigă luptă împotriva iudaismului cotropitor, constată în numerile sale din 26 și 31 August 1943, că'n timpul din urmă Jidovii din România au început din nou să ridice capetele, să se simtă oarecum siguri pe situație, umplând nu numai marile cafenele și restaurante ale Capitalei, dar și stațiunile balneare și climaterice ... ca'n dulcile vremuri democratice!

Cetind cele relatate de „Porunca Vremii", ne-am adus aminte de cuvintele rostite cândva de marele Ion Heliade Rădulescu. Era pe vremea când Jidovii lumii întregi se coalizaseră și porniră campania lor pentru obținerea drepturilor cetățenești în România. S'a dat atunci o luptă grea și îndelungată ale cărei peripeții dramatice au trezit un ecou puternic în toată lumea. La această luptă au participat cei mai de seamă reprezentanți ai Românimii, luând apărarea neamului lor ale cărui drepturi urmau să fie încălcate. Ion Heliade Rădulescu, „părintele literaturii române", reprezentant al vechei generații cărturărești, a rostit atunci, în deplină solidaritate cu noua generație a țării, următoarele cuvinte:

„Cu ce ne vor cuceri Jidanii? Cu cantitatea? Cu numărul? Cu forța? Pentru binele ce le dorim ... în numele regenerării popoarelor ... le dăm tot sfatul ce le poate da un creștin ... să nu cumva să încerce la una ca aceasta și nici să cuteze a cugeta, necum a pretinde ceva în această epocă de agitațiune provocată de îngerii Satanei ce i-a îndus în tentațiune; să nu încerce la una ca aceasta că Dumnezeu știe unde vor ajunge Românii în legitima lor și cea mai sacră din toate urgiile, apărându-și drepturile lor ca orice națiune ce își are instinctul de conservare!"*)

Astăzi Europa întreagă se găsește într'un război de legitimă apărare împotriva conspirației iudaice. Unde mai pui că până și'n țările anglo-saxone valul antiiudaic e în plină creștere!

Se prea grăbesc Jidovii României!

(Serviciul Mondial)

*) Ion Heliade Rădulescu: Echilibrul între antithese sau spiritul și materia. 1859—1869, partea a 111-a, cap. 10, pag. 380—385.

Știri de pretutindeni

Marea Britanie

Deputatul labourist Wedgwood, unul dintre cei mai mari agitatori împotriva Germaniei și un mare prieten al pretențiunilor iudaice, a murit de curând la Londra. Intocmai ca și Balfour, dânsul și-a dat tot concursul pentru alcătuirea unui stat iudaic în Palestina și — deși n'a fost Jidov — a ajuns totuși în fruntea asociației anglo-iudaice. Recunoștința pe care i-a arătat-o iudaismul încă pe când se afla în viață și acum după moarte e cea mai bună dovadă de caracterul iudaic al politicei pe care a preferat-o și căreia i-a jertfit fără scrupule interesele pur britanice.

*

Intr'un articol publicat în revista iudaică „The American Hebrew" din 5 Februarie 1943, Jidovul William Zukerman găsește cuvinte elogioase la adresa guvernului britanic pentru atitudinea iudeofilă și pentru politica atât de favorabilă intereselor iudaice a numitului guvern. Zukerman a exprimat acest elogiu în cuvinte ca acestea: „Fapt e că guvernul britanic cu conservatismul său ... nu numai că le e Jidovilor mai simpatic decât oricare altul, dar — ceea ce e de asemenea foarte important — el arată o înțelegere deplină pentru problema iudaică și știe cum s'o trateze". Această recunoștință a iudaismului aruncă o lumină semnificativă asupra guvernului britanic de acum care înțelege să subordoneze interesele pur britanice celor iudaice.

Spania

Ziarul „Alcazar" a accentuat de curând într'un articol publicat sub titlul de „Dușmanii civilizației", că bolșevismul e o invenție jidovească pe care iudaismul mondial înțelege s'o folosească pentru subjugarea celorlalte națiuni. Jidovii au fost aceia care au promovat prostituția și toate desfrânările, aberațiile și până și crimele sexuale, deoarece au știut că'n felul acesta contribuie la distrugerea moralei familiare și sociale. Jidovi au fost aceia care și-au bătut joc în modul cel mai cinic de marile opere culturale și tot Jidovi au fost aceia care au atâțat războiul, pentru ca — după cum a declarat Jidovul Jaroslawsky — prin nimicirea unei anumite clase să obție biruința. Bolșevismul nu înseamnă instaurarea unei drepte ordini sociale, ci doar a dominației mondiale iudaice.

Bulgaria

In urma numeroaselor măsuri care au fost luate pentru stăvilirea și reducerea puterii iudaice din Bulgaria, Jidovii au căutat să ocolească acele măsuri prin trecerea lor la religia ortodoxă. Pentru a evita în viitor ca Jidovii să mai abuzeze de religia ortodoxă, biserica bulgară a luat noi dispoziții care îngreuiază și mai mult o asemenea trecere.

*

Primele condamnări la moarte din districtul Sofiei pentru călcarea legilor de aprovizionare au fost aprobate de către Curtea de Casație la începutul lui Aprilie 1943. Doi Jidovi care din interes de câștig au fabricat pe cale ilegală o mare cantitate de săpun și l-au vândut apoi pe un preț de speculă, vor avea de suferit pedeapsa capitală.

Letonia

După constatările făcute până acum, numărul victimelor teroarei iudeo-bolșevice din răstimpul dominației sovietice din Letonia e de 36.000 de persoane, parte asasinate, parte deportate și dispărute.

„Nu vedeţi Dumneavoastră că Târtanii din Englitera şi Franţa nu cer drepturi de cetăţeni în România ci previlegii, supremaţia; vor a fonda o aristocraţie a banilor, a Viţelului de Aur?"

Ion Heliade Rădulescu, 1869.

Uniunea Sovietelor

Presa iudaică mondială notează cu o deosebită satisfacţie faptul înaintării la gradul de generali ai armatei roşii a mai multor Jidovi, mai cu seamă că numai cu câteva zile mai înainte au mai fost înaintaţi la acelaşi grad alţi zece Jidovi. Aceste înaintări aruncă din nou o lumină clară asupra puterilor care au stat din capul locului şi stau şi acum la baza bolşevismului. Astfel bolşevism nu înseamnă decât o totală dominaţie iudaică, iar influenţa hotărîtoare pe care o exercită Jidovii în partidul bolşevic, le asigură în mod automat cele mai de seamă posturi în aparatul de stat şi'n armata bolşevică.

Egipt

Armata emigranţilor polonezi a fost transferată din Iracul de Nord în Libanul de Nord şi'n Egipt. Această transferare a fost o urmare firească a fricţiunilor care s'au ivit între Moscova şi comitetul emigranţilor polonezi din Londra. Armata emigranţilor polonezi a refuzat să lupte sub supravegherea comisarilor Jidovi alături de bolşevici, fapt care i-a determinat pe Englezi s'o transporte din Irac.

Orientul apropiat

Vrednic de notat e faptul că Englezii se străduiesc să sporească influenţa iudaismului şi'n Irac. Astfel de curând 6 Jidovi au fost numiţi, printr'un decret regal, locotenenţi ai armatei iracheze. O mare parte dintre ofiţerii naţionalişti din Irac au fost omorîţi, băgaţi la închisoare sau concediaţi din armată, iar locul lor îl ocupă acum Jidovii.

*

Se comunică din Palestina că de curând au explodat mai multe bombe în faţa caselor duor conducători sionişti din Tel Aviv. Nu se ştie încă nimic asupra atentatorilor şi nici asupra pagubelor pricinuite de explozia acelor bombe.

*

Jidovul Grünbaum a vorbit în Jerusalim înaintea unui comitet sionist şi a cerut ca „Aliaţii" să ia măsuri rapide şi eficace în interesul iudaismului. Acest Jidov a trecut apoi dela cerere la avertismente la adresa Statelor Unite şi a Angliei, „de a acţiona înainte de ce e prea târziu şi vă va lovi sentinţa istoriei". Astfel Statele Unite şi Marea Britanie sunt ţinute să-şi potrivească hotărîrile dorinţelor iudaismului, care au devenit pentru ele adevărate ordine. Oricum, suntem şi noi de acord că „sentinţa istoriei" nu va întârzia să se producă, chiar dacă aceasta nu va corespunde dorinţelor iudaismului.

*

Războiul a devenit o bună afacere pentru Jidovii Palestinei. Numai în timp de trei luni au luat acolo fiinţă 300 de noi societăţi comerciale jidoveşti cu un capital global de 760.000 de funzi, iar 45 de societăţi înfiinţate de mai înainte şi-au sporit capitalul cu o jumătate de milion de funzi. In acelaşi timp li se refuză Arabilor din Palestina orice credit pentru a-i putea astfel elimina cu atâta mai uşor din viaţa economică.

Canada

„Philadelphia Record" anunţă că Adunarea Legiuitoare a statului Ontario a respins un proect de lege prezintat de Jidovi, potrivit căruia atitudinea antiiudaică era considerată ca o faptă culpabilă. E un fapt destul de semnificativ că mişcarea antiiudaică e în plină creştere în toată Canada şi pătrunde în cercuri tot mai largi. Astfel multe hoteluri şi restaurante refuză să găzduiască şi să ospăteze Jidovi şi inseratele ziarelor cuprind adesea observaţia că Jidovii sunt excluşi sau indezirabili.

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 660. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31–33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49557; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24009; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49537, Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

I. 13148/29